

РЕШЕНИЕ

№ 181

гр. София, 09.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.12.2019 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Георги Тафров**

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12513** по описа за **2019** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр.чл.63от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) срещу Решение от 30.09.2019 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 3-и състав, по нахд № 4967/2019 г., с което е отменено наказателно постановление (НП) № 5233 от 04.01.2019 г., издадено от заместник началника на 01 РУ – СДВР, с което на основание чл.257, ал.1 ЗМВР на Р. А. Й. е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лв. за нарушение на чл.64, ал.1 ЗМВР.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуален закон. Поддържа, че посочването в НП като нарушена нормата на чл.64, ал.1 ЗМВР, вместо посочената в акта за установяване на административно нарушение (АУАН) разпоредба на чл.64, ал.4 ЗМВР, не е накърнило правото на защита на нарушителя, тъй като всички хипотези на чл.64 ЗМВР касаят полицейски разпореждания, относими към дължимо поведение, респ. извършено нарушение. Претендира за отмяна на решението на СРС и по същество на спора за потвърждаване на НП.

Ответникът Р. А. Й. не взема становище по касационната жалба.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за основателна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 30.09.2019 г. СРС, НО, 3-и състав, по нахд № 4967/2019 г. е отменил НП № 5233 от 04.01.2019 г., издадено от заместник началника на 01 РУ-СДВР, с което на Р. А. Й. на основание чл.257, ал.1 ЗМВР

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Ю. Д. Г., на свидетели на установяване на нарушението И. Н. Д. и Н. Х. М., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод за допуснато съществено процесуално нарушение поради несъответствие между описанието на нарушението и законовата разпоредба, посочена за нарушена в НП. Фактическото описание на нарушението касаело неизпълнение на устно разпореждане, докато вменената с НП за нарушена норма на чл.64, ал.1 ЗМВР урежда издаването на писмени разпореждания. Това несъответствие, обсъдено съвкупно с посочената в АУАН като нарушена норма на чл.64, ал.4 ЗМВР накърнявало правото на защита на уличеното лице, тъй като създавало несигурност за какво нарушение е наказано.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 3-ти състав е валидно, допустимо и правилно.

Настоящата касационна инстанция възприема съобразно чл.220 АПК установените от първостепенния съд факти – на 16.12.2018 г., около 19:50 часа, в [населено място], на [улица], вход/изход паркинг на Зала „Арена А.“, Р. А. Й., в качеството му на водач на МПС марка „Ландровър Р. Р.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на [фирма], не изпълнил многократно отдадени устни разпореждания, отдадени при и по повод изпълнение на служебни задължения по охрана на масово мероприятие, да не навлиза на паркинга при спуснатата бариера. За констатираното нарушение свидетелят Ю. Д. Г. съставил АУАН № 5233/16.12.2018 г., в което като виновно нарушена е посочена нормата на чл.64, ал.4 ЗМВР – разпорежданията на полицейските органи са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение или застрашават живота или здравето му. Както в акта, така и в писмено сведение от същата дата 16.12.2018 г., Р. А. Й. посочил, че е видял и преминал на вдигната бариера. Въз основа на АУАН е издадено обжалваното пред СРС НП, с което при идентична фактическа обстановка за виновно нарушена е посочена нормата на чл.64, ал.1 ЗМВР. Наказанието е наложено на основание чл.257, ал.1 ЗМВР, предвиждащ глоба в размер от 100 лв. до 500 лв. за неизпълнение на разпореждане на орган на МВР, направено в изпълнение на функциите му.

Правомощията на полицейските органи по чл.57, ал.1 и ал.2 ЗМВР са уредени в Глава Пета, Раздел I-ви на ЗМВР. Сред тях е отдаването на полицейски разпореждания,

предмет на уредба в чл.64 ЗМВР. Според чл.64, ал.1, изр.1 ЗМВР полицейските органи могат да издават разпореждания до държавни органи, организации, юридически лица и граждани, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции. Второто изречение на същата алинея урежда принципа, че полицейските разпореждания се издават писмено. Според чл.64, ал.2 ЗМВР при невъзможност да се издадат писмено, разпорежданията могат да се издават устно или чрез действия, чийто смисъл е разбираем за лицата, за които се отнасят. Съгласно чл.64, ал.4 ЗМВР разпорежданията на полицейския орган са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или нарушение или застрашават живота или здравето му.

Правилни са доводите на касатора, че нормите на чл.64, ал.1, изр.1 и ал.4 ЗМВР уреждат принципното правомощие на полицейските служители по издаване на разпореждания, когато това е необходимо за изпълнение на възложените им функции, които разпореждания са задължителни за изпълнение. В останалите хипотези чл.64 ЗМВР урежда формата на разпорежданията – писмена по чл.64, ал.1, изр.2 ЗМВР, устна по чл.64, ал.2 ЗМВР и с конклюдентни действия по чл.64, ал.2 и ал.3 ЗМВР. Детайлната уредба на формата на разпореждането, издадено в писмена форма, по чл.64, ал.5 ЗМВР е необходима, тъй като единствено то подлежи на оспорване по реда на АПК съгласно чл.64, ал.7 ЗМВР, за разлика от разпорежданията в устна форма или с конклюдентни действия, които са необжалваеми.

В конкретния случай до изготвяне на жалбата на Р. Й. до СРС, съдържаща защитната му теза за непълно и неясно описание на вмененото нарушение, не е било спорно, че е издадено устно полицейско разпореждане. От фактическа страна описанието на нарушението в АУАН и в НП е безпротиворечиво – не е изпълнил многократно устни разпореждания да не навлиза на паркинга на Зала „Арена А.“ при спуснатата бариера, отдадени при и по повод изпълнение на служебни задължения по охрана на масово мероприятие. По повод на повдигнатото му административно обвинение със съставяне на АУАН и допълнително в писмено сведение от същата дата защитната теза на лицето е, че е видяло и преминало на вдигната бариера, т.е. то е възприело забраната за преминаване през спуснатата бариера на територията на паркинга. Постановеният пред СРС материалноправен спор е дали с дадената в АУАН и в НП различна правна квалификация на нарушението е накърнето правото на защита на лицето да разбере вмененото му административно нарушение и да организира защитата си срещу него.

Със съставяне на АУАН по реда на чл.36, ал.1 ЗАНН се образува административнонаказателното производство. Актът има констатираща и обвинителна функция. Със съставянето му актосъставителят обективира официалната си констатация за обстоятелствата, при които е извършено нарушението и го вменява във вина на лицето, сочено като нарушител. Нормата на чл.42, т.3 и т.4 ЗАНН урежда задължение за коректно описание на нарушението от фактическа страна – с всички елементи от фактическия състав на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, като на това фактическо описание следва да съответства правилна правна квалификация. Едновременно с това актът има сезираща административнонаказващия орган (АНО) функция, тъй като въз основа на него се издава НП.

Според задължителното тълкуване, дадено в Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г. по тълк. д. № 7/2010 г., ОСК НА ВАС, относно приложението на разпоредбата на чл. 415в от Кодекса на труда, неточната квалификация на нарушението в акта за

установяването му е без правно значение, ако нарушената правна норма е правилно посочена в наказателното постановление. Подобна неточност в акта може да се преодолее по реда на чл.53, ал.2 ЗАНН, според който наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина. В случая обаче, в съставения акт не е допусната нередовност, доколкото в него нарушението е описано съответно на чл.42, т.4 ЗАНН и му е дадена правилна правна квалификация по чл.64, ал.4 ЗМВР – неизпълнение на устно полицейско разпореждане.

По реда на чл.53, ал.2 ЗАНН може да се отстрани неправилно посочване на нарушена правна норма или липса на единство между текстовото и цифрово формулиране на административното обвинение в акта (стр.120 от „Процесът по ЗАНН“, Изд. С., 2009 г.), стига от обстоятелствената част на съставения акт да могат да се направят категорични изводи за обстоятелствата по чл.42, т.1, т.3-6 ЗАНН. Конкретният случай обаче не е такъв, тъй като при съществуващо единство при описание на нарушението от фактическа страна в АУАН и в НП, АНО е променил правната квалификация на нарушението от чл.64, ал.4 на чл.64, ал.1 ЗМВР, без да прецизира, че се касае единствено за изречение 1-во на чл.64, ал.1 ЗМВР. Решаващият съд правилно е приел, че при липсата на подобна конкретизация, посочването за нарушена на нормата на чл.64, ал.1 ЗМВР, която урежда общия принцип на писмено отдаване на разпореждането, недопустимо въвежда противоречие между фактическото описание на нарушението и неговата правна квалификация. Подобно противоречие в санкционния акт винаги се възприема като съществено процесуално нарушение – самостоятелно основание за неговата отмяна.

Като е достигнал до идентични правни изводи, районният съд е постановил обжалваното решение при правилно приложение на материалния закон и без да са допуснати визиранията в касационната жалба оплаквания.

Касационната инстанция, в решаващия си състав, напълно споделя мотивите на районния съд за доказаност на извършеното нарушение, неговия автор и вина. Същото следва от доказателствената съвкупност по делото, безпротиворечивите и взаимно допълващи се показания на свидетелите очевидци. Св. Ю. Г. е изпълнявал служебни функции по охрана на обществения ред на организирано на 16.12.2018 г. мероприятие в Зала „Арена А.“, при и по повод изпълнението на които е отдал устно разпореждане на Р. Й. да не преминава при спуснатата бариера към паркинга на залата. В нарушение на задължението си по чл.64, ал.4 ЗМВР наказаното лице не се е подчинило на отдаденото разпореждане, а напротив, умишлено е използвало вдигнатата за преминаване на друг автомобил бариера, за да навлезе без разрешение и в противоречие с издаденото разпореждане в паркинга. Нарушението правилно е санкционирано по чл.257, ал.1 ЗМВР, според който се наказва с глоба от 100 до 500 лв. лице, което не изпълни разпореждане на орган на МВР, направено в изпълнение на функциите му, ако извършеното не съставлява престъпление. Неправилна е защитната теза на нарушителя, че поведението му е следвало да бъде санкционирано по чл.264, ал.1 ЗМВР.

Въпреки изложеното, въззивният съд правилно е намерил основание за отмяна на НП. На основание чл.221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1 ЗАНН следва да се постанови решение за оставяне в сила на обжалваното решение на СРС.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, XVIII-ти Касационен

състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 30.09.2019 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 3-и състав, по нахд № 4967/2019 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.